

טיב הקהילה

אחרי
כ"ו ניסן תשפ"ד

המנים לפי אופן דושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"נ	6:45
מוצ"ש	8:01
ר"ת	8:39

סוף זמן קריאת שמע וחפילה

סוק"ש א'	8:23
סוק"ש ב'	9:10
סוק"ש א'	9:47
סוק"ש ב'	10:19

המנים לפי ששון קי"ז

גיליון מס':

726

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

חלילה ועל כן יש בה בכדי לעורר בחינת הזהב שבחטא העגל כיון שזה החטא היה בעיקר על אמונתם בכוחות אחרים חלילה. כל זה הוא גם אם לאמיתו של דבר לא כיוון הכהן גדול להתפאר חלילה ולהיפך התכווין לכבד את בוראו בבגדיו המזהבים גם אז מעורר קטרוג. ובכל זאת לא נתייבשה כל כך קושייתנו הראשונה למה יכנו את הכהן הלזה בתואר 'קטיגור'?

הן אמת שבאמצעותו מתעורר קטרוג אבל תואר זה אינו ראוי אלא למי שהוא באמת מתכווין לקטרג אבל זה שמתכווין למצוה וגם עבודתו מעידה שהוא באמת 'סניגור' למה מגדירים אותו לקטיגור?

אמנם כשמתבוננים לעומק הענין מתברר שגם אם הכהן יכווין באמת רק לכבוד שמים בהכרח יבוא כבוד זה מתוך הערכה לעניני עולם הזה שכן מנין לו המושג של 'כבוד' באמצעות 'מלבושים נאים?' הרי זה כתוצאה מזה שמעריכים את הזהב בעולם הזה, רק מתוך כך באים לידי הבנה שיש להתכבד ולכבד באמצעותה ואם כן כשהכהן גדול מתלבש ב'בגדי זהב' הוא בהכרח מגלה שיש ערך לזהב ומושג כזה היא פסול בתכלית הנרצה בבואו אל הקודש פנימה.

בענין טוהר הלבוש

היוצא מכל האמור שבאמצעות הלבושים מבטא האדם את ערכו, כי רצונו של האדם הוא שיהיה מכובד על הבריות ומאחר שמחשיב את ערכו נדמה לו שגם שאר הבריות מחשיבים אותו, ולכן חפץ הוא להתלבש באותן הלבושים המייצגים את ערכו. זוהי כאמור גם הסיבה לרצונו של אדם להתלבש במלבושי כבוד, כיון שהמה הם המבטאים גדולה ועושה, וכבוד הוא לאדם להתכבד בעיני הבריות במידת העושר.

מעתה תבין מעלתו של זה המקפיד להתלבש באותן הלבושים שהיו מקובלים בישראל מדור דור, כי בזה הוא מוכיח שאינו נוהג בדרכי האבות להיפך, חפץ הוא בדרכיהם ורוצה גם כן להתכבד בהם. אולם אם רואה אתה בין היראים אדם החפץ ללכת בעקבות המתחשבים תבין שלפניך עומד אדם שאנשי הרחוב נושאים חן בעיניו, ונדמה לו שבכך יזכה לערכה, אמנם מן הראוי שיעיד שבאמת רחוק הוא מאוד מלהשיג את מבוקשתו, כי כל הרואה אותו מכיר תיכף בתוכו הריק, ומובן מאליו שאין בכך סיבה להתחבב על היראים החדדים לדבר ה'. גם הפחותים שאותו הוא אוהב, מביטים עליו כמשונע, כי מי כמותם יודע את האמת שאין בהם מתום ותמימה היא בעיניהם שיש בין היראים מי שלוחו אחריהם...

בנוסף מן הראוי לחוש שתמוהני זה הוא חוטא כמותם וכמסופר על אחד מגדולי הצדיקים שפגש באחד ממכריו, וראה שהלה התלבש בבגדים מודרניים כדרכם של המשכילים אז, וגער בו מאוד על כך, כשפגה הצדיק לדרוך, שאלו תלמיד אחד, מדוע גער כל כך על זה האיש, הרי לא עבר עי"ז באיזה חטא? וענתו הצדיק שאכן זה גופא אינו חטא אמנם בכך שהוא מתלבש כהפחותים והעברניים מגלה שמעשיהם של אלו מוצאים חן בעיניו, ומן הסתם הוא גם הולך בעקבותם והינו חוטא... ועל כן מן הראוי שנתרחק מהתמוהניים כעין אלו.

כתנת בד קדש ילבש ומכנסי בד יהיו על בשרו וכאבנט בד יחגור וכמזנפת בד יצנף בגדי קדש הם ורחין במים את בשרו ולבשם: (טז, ד)

ופירש"י: מגיד שאינו משמש לפניו בשמונה בגדים שהוא משמש בהם בחוץ, שיש בהם זהב, לפי שאין קטגור נעשה סניגור, אלא בארבעה, ככהן הדיוט, וכולן של בויך:

כשמתבוננים בדברי רש"י אלו מתעוררת תמיהה כי לולא דבריו שהאיסור להיכנס בקודש הקדשים ב'בגדי זהב' הוא מטעם שאין קטגור נעשה סניגור לא היינו מעלים על זאת על דעתנו, כי למה יאמרו על אהרן המופלג בצדקתו שאם יכנס ב'בגדי זהב' לפני ולפנים הוא יתהפך לקטגור? ר"ל? למה יתן דבר זה 'פנס' במהותו הטוב של אהרן? הרי הקב"ה בוחן כליות ולב והוא יודע כוונתו התמימה של אהרן בעבודתו, ולמה אם כן לא יתרצה על ידה? מה בכך שהוא מלובש באותה שעה גם במין שבו נעשה העגל?

עוד פליאה מתעוררת בלב כל מתבונן, אם 'בגדי הזהב' אכן מעוררים קטרוג למה אינם מעוררים קטרוג גם ב'עבודת חוץ'? והרי גם עבודה זו באה לרצות ובה אנו רואים את ההיפך, לא רק שמתוירים לעשותן ב'בגדי זהב' אלא גם מחוייבים בזאת, וכהן המשמש במחוסר בגדים חייב מיתה (ראה שמות כב, מג וברש"י שם ד"ה ומתו), ומאי שנה 'קודש' מקודש הקדשים?

ובנוסף עלינו להבין למה באמת יתעורר הקטרוג ל'בגדי הזהב' דוקא? והלא שם ב'קודש' ו'ב'קודש' הקדשים' שהו באופן תמידי כמה חפצים של זהב, הלא המה המנורה הטהורה שהיתה כולה 'מקשה זהב', והשולחן והמזבח הפנימי והארון והכרובים בכלם היו זהב, ואם הזהב מעוררת קטרוגים למה אין אלו מעוררים קטרוגים?

אמנם יש לומר, שאין עצם הזהב מקטרוג, אלא הערך שנותנים לה היא המקטרוגות!

ונבאר דברינו: כשהאדם מתלבש ב'בגדי פאר', הרי זה לו לכבוד ולתפארת ולכן זוהי היא המידה שנוהגים בה אלו המקבילים פני שרים ורוזנים ועל אחת כמה וכמה שראויה מידה זו גם להכהן העומד ומשרת את קונו בעבודת הקרבנות ושפיר עליו לשמש ב'בגדי זהב'.

אמנם כל זה רצוי כשעומדים ומשמישים בקודש בעזרת הכהנים כי על אף שאדמת קודש הוא היתה בה עדיין בחינה של עולם הזה, ולכן עלינו להתנוג שם בגינוני מלכות השייכים לעולם הזה. שונים פני הדברים כשנכנס הכהן הגדול לפני ולפנים, כיון ששם שררה קדושה מביחנת 'כבוד' שהוא מקור גבוה מאוד שאין לה שום אחיזה לעולם החומרי והגשמי ולגינוניו, קדושה זו מגלה שהכל בטל ומבוטל להבורא ברוך הוא. ועל כן אם יכנס הכהן לשם בבגדים שמתפארים על ידם בעולם הזה הוא בגדר 'מורד במלכות שמים', כי נראה בכך שהוא נותן דעתו לדברים חשובים נוספים מבלעדי השית' והרי זה כאמור שיש עולם נפרד מהשית'

טיב המערכת

וזי בהם

אומות העולם אינם מבינים מה הם כל ההגבלות שיש ליהודים ואיך אפשר בכלל לחיות עם כל כך הרבה הגבלות, והאמת שבחסותכלות של גוי הם צודקים, כי גוי רואה רק את מה שענינו רואות ולכן לבו חוסד את כל מה שענינו רואות, ואם נאסור עליו את תאוות לבו הוא מרגיש רע, וחיוי אינם שווים כלום הוא מרגיש שלקחו לו את הנאות החיים אבל אצל יהודי אינו כן, כי יהודי יודע שיש דברים נוספים מעבר למה שהענינים רואות ולכן גם אם הוא ממש רוצה דבר מסוים אבל הוא יודע שזה אסור על פי התורה הוא מתגבר, ולא רק שאינו מרגיש רע עם ההתנודות, אלא להיפך, הוא מרגיש שמחה, הנאה וסיפוק, התגברות, ניצחתי. מנין מגיע הכוח הזה?

פרשת העריות שבפרשת אחרי כל כך חשובה שהיא נקראת ביום הכיפורים והרי ידוע מה שכחוב בספרים הקדושים שהקריאה מעוררת את הזמן, אם כן שבת זו היא מעין יום כיפור, הבה נחבונן אם כן בדברי התורה, 'שמרתם את חקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, ועל סיום הפסוק 'אני ד' מפרש רש"י 'נאמן לשלם שכר', והבין זה מונה הרמב"ם בין י"ג עיקרי האמונה 'אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו נוטל טוב לשומרי מצוותיו, ומעניש לעוברי מצוותיו, ואפשר לומר שבפסוק זה טמונה התשובה לכל השאלות איך יגיע האדם למצב של 'שמרתם את חקותי ואת משפטי.. וחי בהם?' על ידי שיזכור כי 'אני ד' - נאמן לשלם שכר'.

חז"ל אומרים 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום, ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לה, והתורה הקדושה נחנה לנו עצות איך להתגבר עליו, ע"י שזכור תמיד כי 'אני ד' - נאמן לשלם שכר', וזאת עלינו לזכור כי בכל רגע שאדם מונע את עצמו מעבירה, הוא מקבל על כך שכר, וכשאדם מאמין באמת שהקב"ה עתיד לתת לו שכר על כל התעברות - אזי כבר לא קשה לו, והיפך, נחיה לו קל ונעימים וכך מתקיים בו 'וזי בהם'.

(ע"פ טיב תורה-אחרי)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

י"ד הועדה הרוחנית ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשיין

טיב
ההודעות

הלכות ספירת העומר א'

א. בליל שני אחר תפלת ערבית מתחילין לספור העומר (שורע סי' תפ"ט ס"א).

ב. ונחלקו הפוסקים אי ספירה בזמן הזה דאורייתא או דרבנן, ודעת רוב הפוסקים שהוא מדרבנן זכר למקדש שהקריבו העומר (עי' בהל' דה' לספור).

ג. צריך להקדים הספירה כמה שאפשר, כדי שיתקיים יותר מה שכתוב תמימות התינה, ולכן סופרים מיד לאחר תפלת ערבית קודם עלינו (מ"ב סק"ב) ויש נוהגין לספור לאחר עלינו כדי שלא להפסיק בסדר התפילה (מהל' סק"ב).

ד. ומכל מקום אם לא ספר בתחילת הלילה הולך וסופר כל הלילה, דכל שלא עבר עדיין הלילה ה"ז בכלל תמימות. ומ"מ תיכף כשיזכור יברך ויספור, ולא יאמר כיון שאחרתי אחרתי ואמתן עוד מעט, לפי שכל מה שמתאחר יותר גורם אחיזה אל החיצונים (שם סק"א).

ה. ומה שנוהגים העולם לספור אחר תפילת מעריב גם כשמתפללים מאוחר בלילה, אע"פ שעיקר חלות המצוה הוא מיד בתחילת הלילה, י"ל הטעם משום דיש ענין לספור ספירת העומר בציבור (נפתי ח"ו סי' נ"ה בשם הש"ה ועוד). ובשול"ת שבט הלוי (ח"ו סי' נ"ט) כתב ח"ל: "ל' ללמד זכות על ישראל, היות כי ספירת העומר הוא דבר הנשכח בקלות ואם צריך לספור כל אחד בתחילת הלילה לבד, ואח"כ יבוא להתפלל בציבור ולא יספור, קרוב הדבר שחרבה מאד ישכחו הספירה לגמרי, ע"כ הגרונ"ג שיספור בזמן שהציבור מתפללים ואין הכי נמי אם מצד איהו סיבה הוא מתפלל מעריב ביחודות כמה שעות בלילה, יוכל לספור בתחילת הלילה, ולא ראיתי טעם לאחד הספירה בזה ע"ל."

ו. אם טעו ביום המעונן וברכו על ספירת העומר כשהיה עדיין יום חודשים לספור משתחשך בברכה כדן, והמדקדקים אינם סופרים עד צאת הכוכבים אף דמן הדין היה אפשר להקל לספור משתחשך אף קודם צאת הכוכבים משום דבין השמשות הוא ספק לילה ואוליין לקולא בספק דרבנן בספירה בזמן הזה שהוא מדרבנן לרוב הפוסקים מ"מ אינו נכון להכניס עצמו לספק לתחילה, אלא ממתנים עד צאת הכוכבים שהוא בודאי לילה, וכן ראוי לעשות לתחילה ומ"מ בדיעבד אף אם בירך בין השמשות יצא אבל הא"ד מפקפק בזה ומצדד דנכון שיחזור ויספור לאחר צאת הכוכבים בלא ברכה (שורע סי' ט"ב וט"ז שם).

ז. והתפלל עם הציבור מבעוד יום מונה עמהם בלא ברכה, ואם יזכור בלילה בירך ויספור (שורע סי' נ"ג ובבית' מה שהאריכו בכל פירי דין זה).

ח. הנוהגים כשיטת ר"ת ומתפללים עם הציבור ערבית קודם זמן ר"ת, נכון שיספור עם הציבור אחר תפילת ערבית, ומשום חומרא יספור עוד הפעם בביתם בלא ברכה (נפתי ח"ו סי' ל"ה).

ט. נשים פטורות מספירת העומר, דהוי מצות עשה שהזמן גרמא ומיהו כבר שוויהו עליהו חובה, ואע"פ לא יברכו כי בודאי יטעו ביום אחד, וגם ע"פ הרוב אינם יודעים פירוש המילות (וט"ב סק"ג ועל' בספר אדוות רבי' (ח"ב) הביא שהיו נשים נוהגות לספור ויהי מוכרין בכל לילה וכל בספר הליכות אבן ישראל שהיה מורה השולאים שהנשים יכולות לברך אך ידאגו לעשות איהו חסרות שלא ישכחו לספור, וכ' בערושה' דהנה לברך ולספור כלל מצות עשה שהזמן גרמא שהנשים נוהגות כשופר וסוכה וולול, ובשורע' הרב ס"ב ל' דבמקצת מדינות הנשים טמיה זו עליהם חובה ואין חשש איסור בהם שרין מברכות עליה אף שהם פטורות טמיה). י. אשה שהדליקה נרות שבת, ולאחר ההדלקה נזכרה שלא ספרה עדיין ספירת העומר, יכלה לספור עד שקיעת החמה, ותוכל לספור אד"כ בשאר הימים בברכה (הליכות אבן ישראל).

יא. וכן האיש ששכח לספור בליל שיש, ונזכר ביום לאחר שקיבל עליו שבת מבעוד יום, יספור מיד בלא ברכה, ושאר הימים יספור בברכה (שול"ת אל"מ ח"ד סי' צ"ט אות ג').

יב. מצוה על כל אחד לספור לעצמו ואין האחד יכול להוציא את חברו, וי"א שאם שמע מחברו שספר וכיון לצאת וגם חבירו כיון להוציא יצא ולכן אע"ג דלכתחילה בודאי צריך כל אחד לספור בעצמו, אך בדיעבד אם שמע מחברו וכיון לצאת יחזור ויספור בלי ברכה (שורע סי' ט"א וט"ב וביה"ל שם).

יג. וכל זה בספירה עצמה, אבל בברכה שמברכים על הספירה לכ"ע אפשר לצאת ע"י חברו אפילו אם הוא בקי, אמנם מנהג כל ישראל שכל אחד מברך וסופר לעצמו ואין סומכים על הש"ן, אכן אם יש לו ספק באיזה ענין שצריך לספור בלי ברכה, נכון לשמוע הברכה מפי אחרים, ויחשוב בדעתו לצאת בהברכה אם הוא מחויב בדבר, וחבירו יכוון להוציא בברכה (ט"ב סק"ה ושורע' צ"ט שם).

יד. נהג הש"ה (ספר פסחים פ"ג מנהג ס"ד) במקום שיש חבורה שמתפללים מעריב בזמן ראו להתחבר להם בימי הספירה, כי אז מצוה גוררת מצוה, ק"ש בזמן וספירה בציבור.

טו. אם סיים אמירת הנוסח שקודם הספירה לאחר ספירת הקהל, לא הפסיד בכך את החיזור של ספירה בציבור (הליש פ"א ס"ב בהערה).

טז. מה שאומרים בנוסח שקודם הספירה הנני מוכן ומזומן לקיים מצות עשה של ספירת העומר, אין בזה חשש אפילו ל"מל"ד ספירה בזמן הזה מדרבנן, דיש לפרשו גם על מצות עשה דרבנן, ופשוט שא"צ לכיון בשעת קיום המצוה אם הוא מן התורה או מדרבנן, ומה שאומרים כמו שכתוב בתורה יש לפרשו דחכמים תיקנו מצוה זו כמו שכתוב בתורה לעשות זכר למקדש (שם פ"א ס"ב).

תורת חיים

טיבת הניני

התורה היא חיינו ואורך ימינו ונחתת לנו חיות לנצח נצחים

נחשבים כפגרים מתימ רח"ל, מאחר שאין לנו סם חיים, שיתן לנו חיות נצחית בעולם הבא.

עבודת ה' צריך להיות באופן של עבדות וביטול גמור לה

אמנם הרשב"ם מפרש את הפסוק כפשוטו, וחי בהם - בעולם הזה. וכן מבאר החתם סופר (תורת משה ויקרא י"ג) דזהו כוונת הפסוק, 'ושמרתם את חוקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם, וזה יגרום ל'חי בהם' שתרוצו לחיות חי עוה"ג, ולא תבקשו קורת רוח של עוה"ג, כי יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חי עולם הבא (אבות פ"ג מ"ז).

והוא יסוד נפלא, האדם צריך להחשיב את חייו בעולם הזה, ולדעת שערכה לא יסולא בפז, כי כל שעה ושעה בתורה ומעשים טובים בעולם הזה יפה יותר מכל חי העולם הבא. וכן דרשו חז"ל (יומא פה): על פסוק זה, וחי בהם - ולא שימות בהם.

קיום המצוות עם חיות פרישקייט ושמחה

עוד פירוש במה שנאמר בפסוק בפרשתן 'וחי בהם' שמעתי תמיד מהגה"צ רבי נטע פריינד זצוק"ל, בשם הרה"ק מקאצק, שהכוונה בזה שצריכים לקיים את המצוות עם חיות, עם פרישקייט, לא כמצות אנשים מלומדה. וכן פירש הרה"ק מקוברין, וחי בהם ולא שימות בהם, שיש לקיים את המצוות עם חיות ושמחה, ולא יהיה עיקר מטרתו כדי שיעצא כבר ידי חובתו, וזהו ולא שימות בהם, שלא יהיה בבחינת מת - מצוה שעושה את המצוה עם קרירות כמו המת, רק בחיות והתלהבות ושמחה.

ומצאתי שהדברים כבר כתוב מפורש בשל"ה הק' בפרשתן (דרך חיים ותוכחת מוסר, ד) והוא לשון קדשו: 'אשר יעשה אותם האדם וחי בהם אני ה'.' רומז על כל מה שיעשה האדם יעשה בזריזות נפלא, זהו 'וחי בהם', כלומר, בחיות נמרץ, על דרך שפירש רש"י (ברכות נא). על ענין עשרה דברים שנאמרו בכוס של ברכה, ואחד מהם 'חל, ופירש רש"י ז"ל פרישק"א בלע"ז. והכוונה בכאן כלומר, שיעשה בבריאות ובחיות ובזריזות כל מעשה אשר ציווה השם יתברך. עכ"ל הק'.

ויש לנו ללמוד דבר זה ממה שנאמר בתוכחה בפרשת כי תבוא (דברים כ"ג) תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל, ורואים מזה שצריכים לקיים את המצוות מתוך שמחה ובטוב לבב, לא ח"ו כמי שכפאו שד, רק בשמחה וברצון הלב.

ועל דרך מה שפירש החתם סופר, הטעם שהכניסם אסורים להיות שתויי יין בהיכנסם לבית המקדש, כי היין מביא לידי שמחה, והכניסם צריכים להניע לידי שמחה מעצם העבודה בבית המקדש, לא על ידי פעולות חיצוניות של שתיתי יין וכדומה. על זה הדרך צריך להיות גם אצל שאר המצוות, שעצם קיום המצוה יביא אותו לידי שמחה ולא יצטרך לעשות פעולות חיצוניות לבוא לידי השמחה. והו' שמחה של מצוה, שהמצוה גופא יביא לידי שמחה. יעזור הש"ת שנזכה להשיג שהתורה הוא חיינו ואורך ימינו, ונזכה להיות שקוע בתורה ובמצוות ולקיים את המצוות מתוך חשק ושמחה, ומתוך זריזות וחיות והתלהבות, ועי"ז נזכה לחיים הנצחיים בעולם הבא.

בפרשתן (ית ד-ה) נאמר, את משפטי תעשו ואת חוקותי תשמרו ולכת בהם אני ה' אלהיכם. ושמרתם את חוקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם אני ה'. ופירש"י, וחי בהם - לעולם הבא, שאם תאמרו בעולם הזה, והלא סופו הוא מת. וכן מבואר בתרגום אונקלוס, שתרגם מה שנאמר וחי בהם - ייחי בהון בחיי עלמא.

מרון הכהן הגדול מאחיו בעל החפץ חיים זצוק"ל מבאר פסוק זה בדרך נפלא, בהקדמתו לספרו 'משנה ברורה'. דהנה כל הנבראים שבכל העולמות, צריכים לקבל השפעת הש"ת, וזהו המחיה אותם, וכמו שנאמר (נחמיה ט, ו) אתה עשית את השמים שמי השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם, ואתה מחיה את כולם והיינו שהש"ת נותן השפעה לכל נברא ונברא שבכל העולמות כולם, הן בעליונים והן בתחתונים ומכאן זה יש חיות לכל הנבראים.

אמנם יש חילוק באופן ההשפעה בין מה שמקבלים הנבראים העליונים לבין מה שמקבלים הנבראים התחתונים, כי החיות שלנו בעולם הזה הוא ממזון גשמי, משא"כ המלאכים וכל הנבראים העליונים, חיותם הוא ממזון רוחני ודק, וכמו שנאמר (תהלים ע"ה) לחם אבירים אכל איש, ואמרו חז"ל (יומא עה): זהו לחם שמלאכי השרת אוכלים אותו.

הנשמה לאחר צאתה מן הגוף אין לה חיות וקיום רק על ידי התורה שהיא נצחית

וכמו כן הנשמה בצאתה מגוף החומר, שוב אין חיותה ממזון גשמי, רק ממזון רוחני. כי המזון הגשמי, הוא בעולם הגבול תחת הזמן, ואף אם המזון הוא טוב מאוד מ"מ לא יזון את האדם רק לזמן קצר יום או יומים ומעט יותר, אבל לעולם בודאי לא. ואילו הנשמה לאחר צאתה מהגוף, הלא היא דבר נצחית בעולם הבא, ולכן צריך שמעתה יהיה גם מזונה ענין דק רוחני נצחי.

ולכן הקדוש ברוך הוא ברוב חמלתו נתן לנו התורה הקדושה שהיא גם כן נצחית, והוא מין תענוג רוחני, על דרך מה שאמרו חז"ל (ברכות י"ג) העולם הבא אין בו אכילה ושתייה, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונגנים מזוי השכינה, והוא העידון הגדול מכל העידונים שבעולם שיכולים להימצא, והוא המחיה אותנו נצח.

וזהו מה שאנו אומרים בברכת התורה, וחי עולם נטע בתוכנו, והיינו, שהקב"ה נטע בתוכנו - בתוך כלל ישראל, נטיעה שנוכל לחיות בה לעולם, כי התורה היא להנפש כמו עץ החיים שבגן עדן, שהאוכל מפריה היה חי חיי הנצח. משא"כ בעובדי כוכבים לא יוכל לחיות הנפש שלהם רק בעודה מחוברת לגוף ע"י מזון הגוף, משא"כ אחר כך כשאין לה עוד מזון שתחיה את נפשם הם מוכרחים להיות כלה מן העולם הבא.

עפ"י כל זה מבאר החפץ חיים את הפסוק בפרשתו, ושמרתם את חוקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם, ופירושו התרגום אונקלוס ורש"י, וחי בהם בחיי עלמא, לעולם הבא. וכך הוא כוונת הפסוק, דזקא על ידי שמירת חוקותי ומשפטי, תוכלו להמשיך ולהתקיים בעולם הבא לנצח, כי יהיה להנשמה מזון רוחני על ידי שמירת ולימוד התורה. ויתכן לומר שלכן תיכף ומיד לאחר שמסיימים ברכת אלקי נשמה בעולם הבא המוזכר נשמות לפגרים מתימ, אומרים ברכת התורה 'לעסוק בדברי תורה'. כדי לרמז בזה, שאילולי התורה הקדושה, אנו

מנהג ישראל קודש בהאי שבתא קדישא (שבת שלאחר הפסח) להכין 'שליסעל חלה' – חלת מפתת, שיש בה סגולה טובה לפרנסה בריווח

כמו שכתב בספר הקדוש 'אוהב ישראל' להרב הקדוש מאפטא ז"ע (ליקוטים), זול"ק: "המנהג הוא מימים קדמונים לנקוב את החלות בשבת שלאחר פסח במפתחות ונעשה על החלה צורת מפתת ומנהג ישראל תורה הוא וכו'. – הזאת ידוע שלכל דבר יש שעה, כמו שאנחנו מתפללין שיפתח לנו השם יתברך 'שערי פרנסה'. ומזה נשתרבה המנהג להיות עושין צורת מפתת על החלות לרמז שיפתח לנו השם יתברך 'שערי פרנסה' עכ"ל.

-> <->

סיפר לי איש נאמן, אברך יקר בר אוריין ובר אבהן מפה עיה"ק ת"ו, שזכה בחסדי הש"ת להשיא כמה מילדיו בשעה טובה ומוצלחת, והוכרח לצורך רכישת הדידה ללוות הלוואות ענק של 'משכנתא' מאחד הבנקים הגדולים למשכנתאות, אשר התחלקה להרבה תשלומים בסכומים גדולים ונכבדים, כמנהג בנקים חשובים דפה להגדיל ולהכפיל את רווחיהם מתשלומי המשכנתאות.

בהגיע עת אחד התשלומים נצרך האיש להפקיד ביום ראשון בשבוע סכום גדול ביותר לתשלום המשכנתא ולרש אין כל... – ביום שישי ערב שבת שלפני מועד התשלום ניסה את כוחו בחיפושיו נואשים לגיוס הסכום הדרוש, אך לדאבונו לב העלה חרס בידו.

בהגיעו לביתו בידיים ריקניות, התכעסה אשתו כנגדו עד מאוד, מרוב צער ולחץ ומצוקה לא ידעה את נפשה, והחלה לבזוזתו בחרפות והשפלות קשות על היותו 'לא יוצלח' (שלימזל) שזכה, ועוד הוסיפה כהנה וכהנה קיתונות של שופכין... – כאשר כמה מבניו ובנותיו ונכדיו הסתובבו בבית באותה עת.

הכאב והבושה היו נוראים אך דווקא משום כך ליבו אמר לו שזהו ניסיון ששולחים לו במיוחד מן השמים! כי מעולם לא יצאה כל כך מגדרה כנגדו, והיה ניכר ומורגש אצלו שלא בכדי שולחים לו עתה מן השמים ניסיון זה.

הניסיון היה קשה ומה, במשך כל אותו יום השישי ערב שבת היא לא הפסיקה למרד את חייו, לבזוזתו ולהשפילו מתוך תסכול ולחץ. – אך האיש החזיק עצמו במסירות נפש, ולא ענה אותה דבר וחצי דבר.

השבת קודש פרשה את כנפיה בבת ישראל, אך בביתו של האברך דגן היתה המנוחה מהם והלאה, האישה הצייקנית לא נרגעה, ובסעודות השבת הציקה מאוד לבעלה, ולא הפסיקה לבזוזתו ולביישו ליעני בני המשפחה כולם.

ליבו נשבר ונמס בקרבן, אך הוא עמד בניסיונו בעוז ותעצומות ושמר על פיו מכל משמר, שלא להשיב חורפו ולא כלום, ובלם פיו בחזוקה כל עת המריבה.

במוצאי שבת קודש, בלילה האחרון שלפני יום התשלום יצא שוב בחיפושיו קדחתניים אחר הדולר... אבל גם כאן חזר לביתו בפחי נפש, כשהישועה רחוקה מאוד, ירחם ה' על בניו הנדכאים. – ואף באותו הלילה זכה למנה' גדושה נוספת מרה כלענה רחמנא ליצלן. אבל הוא כבר הרגיל את עצמו בנחשלות ואיתנות, וקיים בנפשו מאמר חכמינו ז"ל (גיטין לו:): "הנעלבין ואינן עולבים שומעין חרפתן ואין משיבין, עושין מאהבה ושומחין ביסורין, עליהן הכתוב אומר (שופטים ה) לא ואהביו כצאת השמש בגבורתו". וכמו שהוסיפה על כך הברייתא במסכת דרך ארץ רבה (פרק שני): "המאוסין בעיניהם והנבזים בפניהם והכובשין את יצרן, והמשפילין את רוחם. עליהם הכתוב אומר (ישעיה מט, ז) 'כה אמר ה' גאל ישראל קדושו, לבזה נפש למתעב גוי, לעבד משלים מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו', ע"כ.

ביום ראשון בבוקר השכים עם שחר, ועדיין לא אמר נושא, בצר לו פנה בלית ברירה בעל כורחו בברכיים כושלות לעבר בית הכנסת הגדול זכרון משה שבירושלים, בנסותו את מלאכת 'קובץ על יד' מפרוטה לפרוטה...

שבת שליסעל – מפתח הפרנסה!

בעוברו בין השטיבלאך השונים פגש באחד המניינים ביהודי אמריקאי אמיד שתתב לידו מטבע לצדקה, האברך השיב לו ברכת יישר כוח במאור פנים, תוך שהוא מוסיף לברכו בכמה ברכות בחן וברצון.

אותו אמריקאי רגיל היה לשמוע לאחד נתינותיו בקשה נוספת, שמה אפשר אולי לעזור בסכום גדול יותר?... והתפלא בליבו על מנהג האברך העדין דגן שמודה ומברך בשמחה ובפנים מאירות, הוא עקב קצת אחר עדינותו של

אותו אברך וחש שיש בו חשיבות מיוחדת.

לאחר התפילה החליף עימו כמה מילים, ונזכר תיכף שזוהו אברך תלמיד חכם משכמו ומעלה, וכאב לבו על ביזיון כבודה של תורה, שצריך כך לפשוט את ידו כעני ואביון ולהצטרך אל הבריות. והנה להפתעת האברך שאלו פתאום העשיר, באיזה

סכום מדובר?

שח לו האיש דברים כהווייתן, שיש לו בהאי יומא גופא חוב גדול שצריך להסדיר עבור המשכנתא שלקח לחתן את ילדיו, ונקב בסכום החסר.

על אתר הוציא האיש מכיסו 'פנקס שיקים', ורשם המחאה מיידית על כל הסכום כולו, מרישא ועד גמירא, עם תוספת נכבדה להשלום של עשרה חדשים נוספים!

והאיש עומד מן הצד משתאה לנוכח תשועת ה' הגדולה, ולבו ראה והבין היטב שזכה לאותה ישועה בזכות עמידתו האיתנה בניסיונו הגדול. ואמר בליבו 'משכנתא תחת משכנתא!' – שאותה 'משכנתא' שחטף בביתו השלימה את סכום 'המשכנתא'...

על דרך שהביא הש"ת הן (מס' יומא ס' קצ"ז בשם אור הישר עמוד העבודה): "מחלוקת אחת דוחה מאה פרנסות", והרי מידה טובה מרובת, שבהרחק מן המחלוקת זוכים לפרנסה בריווח ובהרחבה.

-> <->

מעשיה נאה היתה שגורה בפי קדשו של האדמו"ר הקדוש רבי שלמה מבאבוב זצוק"ל, אשר היה נוהג לספרה מפעם לפעם בעתותי הרצון בחגים ובמועדים והעיד שמקובל בידו שסיפור זה מסוגל לישועה בזיווג הגון בריווח ובהרחבה!

היה היה איש יהודי נכבד בעיניו, הנקרא בשמו 'רבי הידש יאסער', על שם מוצאו מן העיר 'יאס' שבמולדובה. ר' הידש היה תלמיד חכם הגון, בקי מופלג בש"ס ופוסקים, ושקדן עצום היושב שקוע תדיר בתורתו בהיכל בית המדרש.

עני מרוד היה ר' הידש, אבל יחד עם זאת אוהב מאוד על בני קהילתו, ובהיותו איש שמח ושופע אהבה היו כולם נהנים מזיוו ואור תורתו.

והנה הגיעה בתו המושלמת והמצוינת לפרקה, פרק ה'בתולה נישאת, ולרש אין כל, אף לא פרוטה אחת לנדן. חבריו המסורים חברו להם יחדיו, והמציאו 'עצה' להשיא את בתו בכבוד. הם ביקשו ממנו להצטרף עמהם בנסיעתם אל היריד הגדול שהתקיים בעיר 'אראד' שברומניה, הליבשו אותו במלבושי פאר וכבוד כאחד הגבירים הגדולים, ובהגיעם לאראד סידרו עבורו אכסניה באחד המלונות המפוארים ביותר, מקום משכן העשירים הגדולים...

הם הוציאו קול בעיר שהנגיד הנכבד והמפורסם 'רבי הידש יאסער', אשר תורה וגדולה התאחדו יחדיו על שולחנו הגיע אל היריד, ויש לו בת מצויינת ומושלמת שמחפש עבורה 'שידוך הגון'!

את ר' הידש עצמו הם מיהרו להזהיר, לבל יתחייב במפורש על שום סכום עבור הנדן, וככל שידברו מענייני הכספים יראה להתחמק ולהשיב בכלליות שהשם יעזור, ובעזרת השם הכל יהיה בסדר.

באחד מימי היריד הגיע לבקר במלון המפואר יהודי תלמיד חכם מעשירי וחשובי העיר, ביחד עם בנו המושלם שהתברר גם הוא כתלמיד חכם חשוב, שמאוד נשא חן בעיניו של ר' הידש. וכשהחלו לדבר נכבדות מענין הנדן, ואבי החתן נקב בסכומים גדולים כדרכם של עשירים שועי עולם... התחמק ר' הידש בתשובות לא ברורות, הוא לא התחייב

|| הפוך בעמוד הבא <|

סיפורי השגחה פריטי
שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

טרמפ שמוד'

בסיומו של אירוע של חבר מהישיבה עמדנו בטרמפיאדה קבוצת בחורים, משועים לטרמפ ליישיבה הממוקמת ביישוב מבודד רבע שעה נסיעה מבני ברק. סוף סוף עצר רכב שהיה בדרכו לאזור סמוך ליישיבה והציע לנו טרמפ. החברים עלו לרכב חוץ מבחור אחד צדיק אמתי שנשאר לעמוד בטרמפיאדה, ועשה עצמו כאילו שהוא באמצע שיחה ולא שם לב לטרמפ המוצע.

אני שמכיר אותו היטב, התבוננתי ברכב ושמתי לב שליד הנהג יושבת גברת שלא עונה על כללי הצניעות, והבנתי שזו הסיבה שחברי הצדיק מתעלם מהטרמפ המוצע למרות שהשעה מאוחרת ומי יודע מתי יהיה טרמפ נוסף?! חברים שלנו עלו לרכב, אבל אני לא הייתי מסוגל להשאיר את חברי הצדיק מאחור לבדו בטרמפיאדה בשעת לילה כה מאוחרת. ירדתי מהרכב ונשארתי עם ידידי בחשכת הלילה, לא יודע מה צופן לנו הלילה הזה בחובו. לא הלפנו להן שתי דקות של אי ודאות מצד' ורוגע ושלווה מצד חברי, והנה עצר לנו רכב שהסיע אותנו הישר עד לדלת הישיבה ממש. שאר החברים שעלו על הטרמפ הראשון הגיעו כעשירים וזקוקים אחריו, כאשר הם נאלצו לצעוד רגלית מהמקום שעצר להם נהג הרכב עד ליישיבה.

למדתי על ברשי את מאמר חז"ל מי ששומע לי אינו מפסיד וגם אם לא היה מגיע טרמפ בכלל, אז גם צריכים היינו לשמוח על שזכינו לעשות רצון הבורא יתברך!!!

בעל המעשה: מ.ג.ק.

<< >>

כי טונ סזרה מל סזורה

מאז שאני מכיר את עצמי אני מתעסק במכונות, קונה רכבים יד שניה במחיר טוב ומוכר אותם בתוספת רווח. לאט ובטוח למדתי את שער הביטוח מחובות הלבבות של רבינו בחיי ובמקום לשבת שעות רבות ביום עסוק בחיפוש רכבים נדירים למכירה, החלטתי להקצות זמן מועט לעסקים ואת הזמן הפנוי לנצל ללימוד התורה הקדושה, ואכן הרווחתי לפרנסתי את אותו סכום כמו לפני שהקדשתי את שעותי ללימוד.

עד שיום אחד החלטתי שגם את השעות שהקדשתי לעסקי הרכב אצטל ללימוד ובין הזמנים אתעסק יותר בעסקי המכירה. הגיע בין הזמנים, רק יצאתי לרוחב וראיתי רכב שמבוקש מאוד במגזר, שאלתי אם הוא מעוניין למכור, והוא ענה בחיוב ומכר לי את הרכב במחיר זול מאוד. כך עשיתי עם שלושה רכבים והרווחתי ביום אחד מה שהייתי רגיל להרוויח בחודשיים לפחות!!! ראיתי מה זה 'המקבל עליו עול תורה מעבירים ממנו עול דרך ארץ' כפשוטו!!!

בעל המעשה: א.ד.ל.

המעניין לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטי מוזמן לשלוח אל ר' שפחה סטואלס
בפקס: 15326517922

או ל: o.y.wines@gmail.com

במפורש על שום סכום רק סכם שבעזרת השי"ת הכל יהיה בסדר!

המחותן אבי החתן הבין שכנראה אין זה יאות לפי כבודו לרדת לזוטות של סכומים וכספים... וכמקובל לפעמים בין עשירים שסומכים על ממונם והגיונותם שבוודאי יתנו יותר ויותר מן המדובר שביניהם... ואכן נגמר השידוך ונסגר בשעה טובה ומוצלחת.

כשהזר רבי הירש אל עירו, נערכה מסיבה מפוארת לבתו הכלה המהוללה והכל שמחו וצהלו עימו על שזכה בחתן תלמיד חכם בן טובים מופלג ומושלם בכל מידה נכונה.

חלפו כמה שבועות והנה אבי החתן שלה מכתב ליאס עבור 'הנגיד הנכבד רבי הירש' ושאלתו עמו, מדוע איננו שולח מתנות וסבלנות כנהוג? – אך המכתב לא הגיע אל מחותנתו, כי אם אל אחד מנגידי ועשירי יאסי שנקרא אף הוא 'רבי הירש', ובהיות שלא הכירו בבית הדואר שום נגיד נוסף בשם רבי הירש העבירו את המכתב לאותו עשיר.

העשיר ההוא שקיבל את המכתב לידו לא זכה לזרע של קיימא ל"ע, וכשקרא את תוכן המכתב הבין מיד שחלה כאן טעות ואין מכתב זה מיועד עבורו, הוא מיהר להשליכו לאשפה בלי אומר ודברים.

חלפה תקופה נוספת ושוב הגיעה איגרת מן המחותן הנעלה אל אותו נגיד ר' הירש, אשר נעלב לקרוא על השידוך של בתו, כאשר אין לו לא בנים ולא בנות, ושוב השליך את המכתב כלעומת שבא.

כראות אבי החתן שלא מגיעה שום תשובה מבית המחותן החשוב ולא מגיעות שום מתנות עבור החתן כמקובל, קם ונסע ליאסי עירו של מחותנו אבי הכלה. כשביקר שם היכן הוא מעונו של מחותנו הנגיד הנכבד ר' הירש, הפנו אותו אל טירתו של אותו עשיר עקר. אך כשהגיע אל ביתו הוכיחו ר' הירש על פניו, הנה לא די לי שאין לי ילדים משלי, מוסף לי אתה עוד מלה על הפצעים, ועושה ממני צחוק במכתבים שונים על שידוך שכביכול סגרתו אתך?

לסכום כסף גדול, הוא נגיש לאחד מעשירי העיר וביקש להלוואה על מלוא הסכום, עד למחרת בשעת שתיים עשרה (12) בצהריים.

נענה העשיר ואמר, שעל פי רוב נמנע הוא מהלוואות ענק שכאלה, לאחר שלדאבוננו כבר 'נעקף' כמה פעמים... אבל ביודעו את ישרותו ואחריותו של רבי נחום נאות הוא לחרוג הפעם מגדרו, והלווה לו את כל הסכום.

למחרת כשעבר ר' נחום ברחוב העיר בשעה רבע לשתים עשרה (11.45), פגש באקראי באותו עשיר ובירכו לשלום הנגיד נענה גם הוא בברכה לעומתו והזכירו בדבר פירעון ההלוואה, בהוסיפו שאם כבר מוכנים המעות בידו הרי שיוכל הוא לפרוע עתה את חובו, ולא יצטרך להטריח עצמו אחר כך שוב לעלות לביתו.

חיך רבי נחומלק, ואמר: וכי מנין לי סכומים אדירים שכאלה? לא מיניה ולא מקצתייה...

פני העשיר האדימו מכעס, והוא החל רוטן ורוגז: את אשר יגורתי בא! הלא כבר אתמול חששתי מהלוואה גדולה שכזו, והנה התברר שטעיתי בסמכותי על יושרך! ועתה מוזמן אתה אחר כבוד לבית הדין, שם כבר יפסקו את פסקך, כדין לווה ואינו משלם!

לאט לאט – ענה רבי נחומלק בשלווה, מדוע רץ אתה כבר לבית הדין, הלא עדיין 'רבע שעה' שלמה (15 דק) לפנינו! צחק הגביד ואמר, אם כך מוזמן אתה בשתיים עשרה וחמשה (12.05) לבית הדין! ועזבו בחמת זעם.

רבי נחום הצדיק, שנודע כאיש של אמונה וביטחון איתן, המשיך בדרכו הביתה בהשקט ובבטחה, כמי שכבר מונח הכסף באמתחתו...

והנה בשעה חמישה לשתים עשרה (11.55) נשמעה דפיקה בדלת הבית, בפתח עמד חתן צעיר, שביקש להפקיד את כספי הגדוניה שקיבל מחותנו באחת מקרנותיו הנאמנות של רבי נחום. הוא התקבל בסבר פנים יפות, רבי נחומלק התיישב עמו במתינות ובמנוחת הדעת, רשם את כל פרטיו של האיש בתוך 'ספר הקרנות' המיוחד שהחזיק בנאמנות עבור כל הפיקדונות שתחת ידו. [כנהוג בימים ההם, בטרם עידן התפתחות הבנקים כבזמננו].

והנה מששאל רבי נחום את החתן הצעיר באיזה סכום מדובר? – נקב הלה בדיוק באותו סכום שלווה אתמול ר' נחום מן העשיר, חושבנא דדין כחושבא דדין!

תיכף כשסיימו, יצא רבי נחום עם הכסף המוכן בידו לביתו של העשיר, וסילק את כל החוב במזומן עד פרוטה אחורנית, לתדהמתו הגדולה של העשיר.

איך הצלחת לגייס סכום גדול שכזה בתוך רבע שעה? – תהה העשיר.

ענה לו ר' נחום תשובה ניצחת, ולימדו פרק במידת הביטחון:

כאשר ביטחוני של הבוטח מוגבל בשכלו בציורי העזרה שבדרכי הטבע, הרי נותן לו הקב"ה בדרך הטבע. אבל כאשר ביטחון איש ישראל בקונו אינו מוגבל בכלום, רק סומך בלב שלם על אחד יחיד ומיוחד שכל היכולת בידו, הרי ממציא לו השי"ת דרכים שונות לישועתו, גם בדרכי פלא ונס!

שם באותה עת ברבנות אל רבי הירש יאסער, שהוא נקרא להתייצב לדין תורה בבית הדין על פי תביעת מחותנו.

הרבי הקדוש כאב מאוד את כאבה של אותה ריבה, ושלא אביה התלמיד חכם, והוא נעמד להתפלל עבורם שלא ייבושו ולא ייכלמו חיליה מחמת ענין הממון.

ביני ביני שלח ר' הירש שליח לביתו, להודיע שהמחותן אבי החתן הגיע העירה, ומן הראוי להכין עוורו סעודה גדולה ונאה כראוי לפי כבודו. הלכה אפוא הכלה הצדקת ורכשה 'תרנגול' בריא ושמן עבור אותה סעודה, וניגשה עמו אל השוחט העירוני.

אך בדרכה אל השוחט ברה לפתע התרנגול מתוך ידה, והחל לרוץ מהרה אל פני המרחב הגדול כשהכלה רודפת אחריו להשיגו ולתפוסו. כשראה התרנגול שרודפים אחריו הגביד את מנוסתו, עד שהוביל עימו את הכלה אל מחוץ לעיר, שם בינות לעצים שביער הגדול נכנס אל תוך בקתה קטנה המטה ליפול, וכשנכנסה הנערה אחריו אל הבית נעמד לו התרנגול על יד 'ארגו' ענק שכשפתחה אותו גילתה שהוא מלא עד גדותיו בדינרי זהב, היה זה הון רב ועצום, אלפי אלפים טבין ותקילין!

היא חיפשה אנה ואנה אחר האיש בעל האוצר, אך לא היתה שום נפש חיה בכל המרחב, לאחר חיפוש ודרישה נודע לה שעבר באותו מקום 'אציל' גוי שנהרג בתוככי היער ונעלמו עקבותיו. הבינה אפוא אותה ריבה צדקנית שמן השמים שלחה לכאן, כדי שתזכה באוצר הגדול המנוצר ועומד עברוה.

שכרה הנערה מהרה עגלה עם עגלון סבל גיבור וחזק, שהיה בכוחו 'להרים' את התיבה הכבדה ולנושאה אל ביתה.

בה בעת נגיש אבי הכלה הצדיק רבי הירש יאסער אל בית דינו של הרב שם טען כנגדו המחותן אבי החתן שזה בלתי אפשרי לגשת כך אל החתונה בלא כלום, ואבי הכלה עדיין לא שילם אף לא פרוטה אחת.

אולם הרבי הקדוש, במקום להיכנס עמהם לדין ודברים שביניהם חיך ואמר: הלא בשביל כך כבר הקדמתי להתפלל ולבקש עבורכם, ויכולים אתם לגשת בשמחה אל הסעודה הטובה שהוכנה עבורכם בבית המחותן החשוב שעתה אכן נעשה נגיד נכבד ועשיר גדול.

בבואם הביתה הפתיעה אותם הכלה הנכבדה עם האוצר הגדול שגלגלו לידה מן השמים ואביה אכן פיזר עבודה הון רב כמנהג העשירים הגדולים. חתונתם נערכה במועדה ברוב פאר והדר, כמנהג בעלי בתים חשובים וזכו להקים בית נאמן בישראל, והעמידו דורות ישרים ומבורכים.

ללמדך, שאין להתיימשך חלילה בשום מצב, רק לתלות יאבנו בהשם יתברך, ולבטוח נאמנה בישועת ה' שביכולתה לחולל גדולות וניצורות ולהביא ישועה גדולה תמיד.

הגה"צ רבי נחומלק מהורודנא זצוק"ל, מורו ורבו של מרן החפץ חיים זצוק"ל, מפורסם היה גם בתור 'און' בחסד, בהיותו מרבה בעשיית החסד, ומנהל 'גמח"ס' שונים לטובתם של ישראל.

בעיסוקו פעם במצוה נחוצה של 'פדיון שבויים' נזקק

באותו מעמד התגבר המחותן על כעסו ולא אמר דבר, אך למחרת הגיע שליח בית דין מרב העיר המרא דאתרא, ה"ה מרן בעל 'אוהב ישראל' מאפטא זצוק"ל ששימש

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

על הברכה יעמדו

לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל המצ"ב

<p>לע"נ הרב ר' בנצאל ראובן ב"ר יהושע בערסורא זצ"ל ולב"ע ר' ניסן ח' שפי תנצב"ה.</p>	<p>לע"נ רבי שבת זצ"ל בן הגה"ק רבי גמליאל הכהן זצ"ל ולב"ע ח' ששנ' תשל"ז תנצב"ה.</p>	<p>לע"נ הרב ר' יחיאל סאיר זצ"ל ולב"ע י' יאניס' תשנ"ז תנצב"ה • הנצח ע"י בנה מורנו ורבו שליט"א</p>	<p>לע"נ הרב יחיאל מאיר ז"ל בן הרב אברהם עקשטיין ז"ל ולב"ע י"ב טבת תשס"ח תנצב"ה.</p>	<p>לע"נ מרת חיה סאסא בת לאה ולב"ע י' סיון תנצב"ה.</p>	<p>לע"נ החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק ולב"ע י"ח כסלו תנצב"ה.</p>	<p>לע"נ רבנית מיכלא אטא בת הרב ר' יחיאל סאיר זצ"ל ולב"ע י' ניסן תשנ"ז תנצב"ה • הנצח ע"י בנה מורנו ורבו שליט"א</p>	<p>לע"נ רבי שבת זצ"ל בן הגה"ק רבי גמליאל הכהן זצ"ל ולב"ע ח' ששנ' תשל"ז תנצב"ה.</p>	<p>לע"נ הרב ר' בנצאל ראובן ב"ר יהושע בערסורא זצ"ל ולב"ע ר' ניסן ח' שפי תנצב"ה.</p>
--	--	--	---	---	---	---	--	--

י"ו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים | טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173